

ÚVAHA NAD MOŽNOSTÍ OCHRANY SLUŽEB NEBO NEHMOTNÝCH VĚCÍ POMOCÍ ZEMĚPISNÝCH OZNAČENÍ NEBO OZNAČENÍ PŮVODU

Mgr. Michal Černý Ph.D.*

Označení původu a zeměpisná označení představují již zavedené kategorie nehmotných věcí – práv, která spadají do širšího okruhu průmyslových práv a takto pak do nehmotných statků, resp. do rámce nehmotných věcí podle nového Občanského zákoníku (České republiky). Obecně bývají vázány na hmotné věci, resp. bývají zapisovány (jejich názvy) v souvislosti s hmotnými věcmi. Tento příspěvek se zabývá poskytnutím přehledu režimů právních ochran a rovněž úvahou nad možností zápisu označení původu či zeměpisného označení pro službu, případně také pro nehmotnou věc. Rovněž upozorňuje na některé odlišnosti, které v rámci stávajících systémů ochran existují mezi předpisy upravujícími ochrany v rámci kategorií věcí, pro které lze již dnes podle stávajících právních předpisů zapsat označení původu nebo zeměpisné označení.

1. Vstupní úvahy

V současné době mají různé státy řešenou ochranu zeměpisných označení (a v některých případech i označení původu) na národní úrovni různě. Tento stav je především způsoben tím, že nejvíce států

* Mgr. Michal Černý, Ph.D., je odborným asistentem na Katedře soukromého práva a civilního procesu Univerzity Palackého v Olomouci, Právnické fakulty (Česká republika). Je také patentovým zástupcem (M+D). Příspěvek je publikován jako výstup z interního projektu Univerzity Palackého v Olomouci, Právnické fakulty, č. projektu SPP 210015020/16, jehož řešitelem je autor.

váže Dohoda TRIPS, podle které musí poskytnout ochranu zeměpisným označením (a proti nekalé soutěži). V základní úrovni závazků států to však předpokládá alespoň poskytnutí možnosti podat žalobu proti nekalé soutěži. Jen pro zeměpisná označení vín a lihovin jsou smluvní státy z Dohody TRIPS vázány k povinnosti úředního zásahu (většinou prostřednictvím institutů správního práva).

Také na národní úrovni řeší jednotlivé státy ochranu zeměpisných označení a označení původu různě. Některé (včetně např. České republiky, Slovenska, Francie, Itálie atd.) mají přijaty obecné právní předpisy, které zakládají zápisné systémy a poskytují pak po zápisu do rejstříku formální ochranu zapsaným označením, zpravidla na dobu neurčitou. Jiné státy nalézají řešení ad hoc prostřednictvím práva nekalé soutěže (Německo) či pomocí obdobných institutů, (Spojené království Velké Británie a Severního Irska) nebo pomocí zápisů a užívání certifikačních ochranných známek (např. Spojené království Velké Británie a Severního Irska nebo Spojené státy americké). Výjimkou nejsou ani případy, kdy k převažujícímu systému (často nekalosoutěžnímu) jsou nad jeho rámec v některých státech vydané zvláštní právní předpisy, které ad hoc chrání některá zvláštní označení (např. Německo – označení *Solingen*, Švýcarsko – označení *Swiss Made*).

K tomu pak přistupuje i to, že některé státy považují v soukromoprávním smyslu i nehmotné statky za věci v právním slova smyslu – např. Česká republika prostřednictvím ustanovení § 496 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., Občanského zákoníku.

Jiné státy, například Slovensko, pak naopak nehmotné statky za věci v právním slova smyslu nepovažují plně, nicméně pro některé znají v rámci právních předpisů výslovné úpravy, které pak umožňují širší či užší věcněprávní nakládání v soukromoprávním slova smyslu. Předmětem občanskoprávních vztahů totiž mohou být i práva nebo jiné majetkové hodnoty, pokud to jejich povaha připouští (srov. ustanovení § 118 zákona č. 40/1964 Sb., Občanského zákoníku).

Ohledně označení původu či zeměpisných označení se pak v otázce věcněprávního nakládání český a slovenský přístup nijak neodlišují, neboť předpisy platné a účinné v obou státech v zásadě přímo vylučují

věcně právní převody, kromě toho ani povaha těchto veřejných statků neumožňuje sama o sobě jeho převod.

Označení původu či zeměpisného označení může být ve většině států zapsáno jen ve vztahu k výrobku, pouze v několika málo státech i pro služby. Česká republika teoreticky patří mezi ně, neboť podle ustanovení § 2 písm. c) českého zákona č. 452/2001 Sb., o ochraně označení původu a zeměpisných označení a o změně zákona o ochraně spotřebitele (dále také „ZOPZO“), „se za zboží podle tohoto zákona považují i služby“. Naopak slovenský zákon č. 469/2003 Z. z., o označeniach pôvodu výrobkov a zeměpisných označeniach výrobkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov neumožňuje zapsat označení původu ani zeměpisné označení pro službu, když tato označení se zapisují pouze pro výrobky. Výrobkem pak je „akákoľvek hnutelná vec vyrobená, vyťažená alebo inak získaná bez ohľadu na stupeň jej spracovania, ktorá je určená spotrebiteľovi“.

Ač se právní předpisy odlišují, v českém národním rejstříku označení původu a zeměpisných označení dosud není zapsáno žádné označení původu ani zeměpisné označení pro službu, přestože tato možnost již více než 10 let existuje a v literatuře se objevují i ojedinělé příklady názvů, které by mohly aspirovat na tuto ochranu. V knize *Právo k průmyslovému vlastnictví* Horáček uvedl nejen zákonnou definici zeměpisného označení dle ZOPZO, ale dále také: „Pro účely uvedeného zákona se za zboží považuje i služba. Je tedy možné poskytnout ochranu nejenom výrobkům, ale i poskytovaným službám, jejichž vlastnosti jsou dány charakteristickými vlastnostmi území nebo oblasti (např. lázeňské služby v oblasti Karlových Varů).“¹ Ačkoliv zde Horáček přímo nerozvádí, které vlastnosti má na mysli (jakost, pověst, jiné vlastnosti), nelze přehlédnout od skutečnosti, že pověst lázní v Karlových Varech je významná a tradice lázeňství sahá do středověku.²

¹ HORÁČEK, R., ČADA, K., HAJN, P. *Právo průmyslového vlastnictví*. Praha: C. H. Beck, 2005, s. 376.

² V některých pramenech bývá uváděn rok 1521 a působení dr. Václava Payera. Např. v Anonymus. *Lázeňství a prameny*. [online] In <http://www.karlovy-vary.cz/cz/o-karlovyh-varech/lazenstvi-a-prameny> K věhlasu lázní měl přispět také dr. David Becher (zem.1792) In Anonymus: *Karlovy Vary*. [online] In https://cs.wikipedia.org/wiki/Karlovy_Vary#L.C3.A1ze.C5.88stv.C3.AD [obojí cit. 13.8.2015]

Tento příspěvek se zabývá nejen rozbohem a analýzou aktuálních pramenů práva označení (zeměpisných a původu), ale snaží se i o kritické zamyšlení nad otázkou možné ochrany označení služeb či označení nehmotných věcí.

2. Nadnárodní prameny práva – Lisabonská smlouva, unijní právo

Menšina států světa je vázána univerzální *Lisabonskou dohodou na ochranu označení původu a o jejich mezinárodním zápisu* – aktuálně 33 států.³ Ochrana prostřednictvím mezinárodního zápisu však může být poskytnuta pouze na podkladě platné ochrany ve státě původu (označení). Deset ze smluvních států zvláštní unie podle Lisabonské dohody (Bulharsko, Česká republika, Francie, Řecko, Maďarsko, Itálie, Portugalsko, Rumunsko, Slovensko a Španělsko) však ve vzájemných vztazích může toto univerzální dohodu aplikovat pouze v omezené míře (na označení těch výrobků, pro které neexistuje výlučná unijní úprava), když limity jsou stanoveny rozhodnutím Soudního dvora C-478/07.

Kromě Lisabonské smlouvy mají státy často uzavřeny i dvoustranné smlouvy poskytující ochranu označením (původu a zeměpisným) z těchto smluvních států navzájem. Pokud jsou však takovými státy dvoustranné úmluvy oba členské státy EU, pak je možnost aplikace takové dvoustranné smlouvy opět omezena jen na ty výrobky, pro které neexistuje výlučná unijní úprava označení (původu či zeměpisných).

Členské státy EU pak ještě aplikují unijní právo, jehož součástí jsou čtyři nařízení, která upravují označení (původu a zeměpisná) pro čtyři skupiny výrobků. Ve všech případech se jedná o hmotné věci – potraviny a zemědělské výrobky, vína, lihoviny a aromatizované vinné nápoje. Pro ostatní skupiny výrobků unijní systém ochrany neexistuje. Rovněž tak neexistuje unijní systém ochrany označení služeb. Všechna

³ Zdroj [online]: http://www.wipo.int/treaties/en/ShowResults.jsp?lang=en&treaty_id=10 [cit. 13.8.2015].

unijní nařízení zakládají systémy na zápisném principu, jsou současně otevřené i pro zápisy označení z nečlenských zemí. Tímto jejich význam objektivně roste a jsou využívány, protože poskytují na Jednotném vnitřním trhu EU jednotnou a skutečně vykonatelnou ochranu zapsaného označení (práva).

Povaha těchto ochranných systémů je různá – v některých případech je výlučná, v jiných může být částečně doplněna na národní úrovni vlastní úpravou (právem členského státu). Rovněž zápisný proces se odlišuje. V případě výlučných úprav jsou zapojeny i členské státy EU.

Kromě toho je Evropská unie (a její členské státy) vázána také množstvím mezinárodních smluv, které upravují ochranu označení původu či zeměpisných označení se třetími zeměmi. Počet těchto zemí překračuje dvacet.⁴ Ochrana je poskytována v různém rozsahu a v různých režimech, v žádné z dohod však nepřekračuje věcný rámec produktů, které jsou vymezeny v unijních nařízeních. Samotné dohody jsou zpravidla selektivní, byť se postupem času může rozšiřovat okruh produktů, na jejichž označení je poskytována ochrana – takový vývoj je např. ve vztazích mezi EU a Švýcarskem. V následujícím textu je poskytnut základní výklad k věcnému vymezení produktů a chráněných označení, které na ně mohou být poskytnuty.

3. O ochraně označení podle práva EU – definiční znaky a základní podmínky

3.1 Potraviny a zemědělské výrobky

Ochrana zeměpisných označení a označení původu pro *zemědělské výrobky a potraviny* je aktuálně obsažena v nařízení Evropského parla-

⁴ Albánie, Bosna a Hercegovina, Černá Hora, Ekvádor, Gruzie, Guatemala, Honduras, Chile, Jihoafrická republika, Kanada, Kolumbie, Korejská republika, Kostarika, Lichtenštejsko, Makedonie (bývalá jugoslávská republika Makedonie), Mexiko, Moldávie, Nikaragua, Panama, Peru, Salvador, Spojené státy americké, Srbsko, Švýcarsko, Ukrajina. V procesu sjednávání je např. dohoda mezi Evropskými společenstvími (a jejich členskými státy) a Kosovem.

mentu a Rady (EU) č. 1151/2012 o režimech jakosti zemědělských produktů a potravin. Toto nařízení zrušilo a nově upravilo jak problematiku definice a ochrany označení původu a zeměpisných označení, tak i definici a ochranu zaručených tradičních specialit. Toto nařízení 1151/2012 přirozeně zrušilo nařízení Rady (ES) č. 510/2006 (ze dne 20.3.2006) o ochraně zeměpisných označení a označení původu zemědělských produktů a potravin, a dále zrušilo také nařízení Rady (ES) č. 509/2006 o zemědělských produktech a potravinách, jež představují zaručené tradiční speciality. Nicméně právní institut zaručené tradiční speciality zůstal zachován, když nařízení 1151/2012 tento pojem i nadále definuje a v podstatě tedy došlo k zahrnutí celé problematiky ochranných práv na jakostní označení těchto výrobků do jednoho právního předpisu.

Nařízení 1151/2012 se použije na zemědělské produkty určené k lidské spotřebě uvedené v příloze I Smlouvy⁵ a další zemědělské produkty a potraviny uvedené v příloze I nařízení 1151/2012.^{6,7} Nařízení 1151/2012 se však nevztahuje⁸ na lihoviny (nařízení 110/2008), vína (nařízení 1308/2013), aromatizovaná vína (nařízení 251/2014), s výjimkou vinných octů.

⁵ Nařízení 1151/2012 se podle článku 38 SMLOUVY O FUNGOVÁNÍ EVROPSKÉ UNIE vztahuje na několik desítek druhů výrobků, nikoliv však na vína či lihoviny. Ty jsou pak upraveny v dalších nařízeních. Současně se však v rámci produktů zemědělské prvovýroby nařízení č. 1151/2012 vztahuje i na některé další výrobky, které nejsou přímo typickými potravinami (např. len a výrobky z něj, tabák apod.).

⁶ Pro označení původu a zeměpisná označení se podle přílohy I nařízení toto vztahuje na označení původu a zeměpisná označení těchto výrobků: *pivo, čokoláda a odvozené produkty, chléb, pečivo, cukrářské výrobky, cukrovinky, sušenky a ostatní pekařské zboží, nápoje vyrobené z rostlinných výtažků, těstoviny, sůl, přírodní gumy a pryskyřice, hořčičná pasta, seno, vonné silice, korek, košenila, květiny a okrasné rostliny, bavlna, vlna, proutí, třený len, kůže, kožešiny, perí.*

⁷ Pro zaručené tradiční speciality se nařízení 1151/2012 vztahuje na tyto výrobky: *hotová jídla, pivo, čokoláda a odvozené produkty, chléb, pečivo, cukrářské výrobky, cukrovinky, sušenky a ostatní pekařské zboží, nápoje vyrobené z rostlinných výtažků, těstoviny, sůl.*

⁸ V čl. 2 odst. 2 nařízení 1151/2012 je uvedeno „Toto nařízení se nevztahuje na lihoviny, aromatizovaná vína ani produkty z vinné révy podle definice v příloze XIb nařízení (ES) č. 1234/2007, s výjimkou vinných octů.“ - v textu těla jsou uvedena aktuální platná nařízení, která tyto oblasti upravují.

Nařízení také rámcově definuje produkční fáze. Jednotlivými fázemi produkce výrobku (zemědělského produktu či potravin): produkce, zpracování nebo příprava (čl. 3 odst. 7 nařízení 1151/2012). Tato definice produkčních fází je důležitá z toho důvodu, že *pro uznání zeměpisného označení postačí*, je-li v konkrétní zeměpisné oblasti, na kterou je vázáno označení, uskutečňována aspoň jedna z těchto fází. Z praktického hlediska tak např. suroviny mohou pocházet i z jiné oblasti. Pro případ výroby konkrétních výrobků to ovšem záleží na specifikaci, která je vázána na konkrétní zeměpisné označení. Pro *označení původu jsou podmínky přísnější*, všechny produkční fáze (příprava, zpracování i výroba) musí proběhnout v rámci zeměpisné oblasti, na kterou je vázáno konkrétní označení původu. Zeměpisná oblast je opět vymezena ve specifikaci.

Označení původu se od zeměpisných označení ještě dále odlišují požadavky, které právní předpis klade na zvláštní vlastnosti výrobku, které lze přičíst vazbě na ono konkrétní zeměpisné území. Zatímco u označení původu to musí být v zásadě jakost výrobku, u zeměpisného označení lze jakost (což může být kritérium objektivní či objektivizovatelné) nahradit pověstí výrobku.

Označením původu podle čl. 5 odst. 1 nařízení 1151/2012 je „*název, který identifikuje produkt:*

- a) *pocházející z určitého místa či regionu nebo ve výjimečných případech z určité země;*
- b) *jehož jakost nebo vlastnosti jsou zásadně nebo výlučně dány konkrétním zeměpisným prostředím s jeho vlastními přírodními a lidskými činiteli a*
- c) *u něhož všechny fáze produkce probíhají ve vymezené zeměpisné oblasti.“*

Za označení původu se dále podle čl. 5 odst. 3 „*považují rovněž některé názvy, i když suroviny (jen živá zvířata, maso, mléko) pro dotyčné produkty pocházejí ze zeměpisné oblasti širší nebo jiné, než je vymezená zeměpisná oblast, pokud jsou splněny tyto podmínky:*

- a) *je vymezena oblast produkce surovin;*
- b) *existují zvláštní podmínky produkce surovin;*
- c) *existuje režim kontroly zajišťující dodržování podmínek uvedených v písmeni b) a*

d) *dotyčná označení původu byla uznána za označení původu v zemi původu před 1. květnem 2004.*“

Zeměpisným označením pak je podle čl. 5 odst. 2 nařízení 1151/2012 je „*název, který identifikuje produkt:*

- a) *pocházející z určitého místa, regionu nebo země;*
- b) *jehož danou jakost, pověst nebo jiné vlastnosti lze přičíst především jeho zeměpisnému původu a*
- c) *u něhož alespoň jedna z fází produkce probíhá ve vymezené zeměpisné oblasti.*“

Proces zápisu označení původu i zeměpisných označení zemědělských výrobků nebo potravin je v zásadě stejný. Má vnitrostátní fázi a fázi unijní (před Komisí). Členský stát může i nadále poskytnout přechodnou ochranu na dobu, než Komise konečně rozhodne ve věci samé. Zachována zůstala i specifikace produktu, jakož i veřejná dostupnost Jednotného dokumentu. Součástí specifikace jsou i nadále (čl. 7 odst. 1 písm. f) nařízení 1151/2012) údaje, které dokládají:

- pro označení původu povinně – „*souvislost mezi jakostí nebo vlastnostmi produktu a zeměpisným prostředím podle čl. 5 odst. 1*“ (alinea i)
- pro zeměpisná označení volitelně („tam, kde je to vhodné“) – „*souvislost mezi danou jakostí, pověstí či jinou vlastností produktu a zeměpisným původem podle čl. 5 odst. 2*“ (alinea ii).

Zachováno zůstalo i ověřování kvality (soulad výrobku se specifikací).

Označení původu se od zeměpisných označení i nadále odlišuje tím, že u označení původu:

1. existuje pevnější vazba mezi výrobkem a produkční oblastí – všechny fáze produkce (příprava, zpracování i produkce) musí probíhat na vymezeném území,
2. jakost či jiné vlastnosti výrobku jsou zásadně či výlučně dány jeho konkrétním zeměpisným prostředím (přírodní a/nebo lidské činitele).

Oproti tomu u zeměpisných označení:

1. vazba výrobku na produkční oblast je volnější, když ve vymezeném území musí probíhat alespoň jedna fáze produkce (příprava nebo zpracování nebo produkce),

2. některou vlastnost produktu lze přičíst především jeho zeměpisnému původu, přitom vlastností produktu může být jakost, *pověst*, nebo i jiná vlastnost.

K zápisu zeměpisného označení tak postačí splnění mírnějších kritérií, přitom *de iure* postačí prokázání existence pověsti produktu ve spojení s jeho zeměpisným původem. Spojení mezi výrobkem a produkční oblastí (vlivy) je volnější. Postačí výrobek v produkční oblasti jen vyrábět nebo zpracovávat nebo připravovat, vstupní suroviny z něj nemusí nezbytně nutně pocházet (v konkrétním případě to však závisí na specifikaci, která je součástí žádosti o zápis).

3.2 Vína

Aktuálně je definice a ochrana označení původu a zeměpisných označením vín upravena v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013, kterým se stanoví společná organizace trhů se zemědělskými produkty a zrušují se nařízení Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (ES) 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007. Nařízení 1308/2013 se pro označení původu a zeměpisná označení věcně vztahuje pouze na výrobky uvedené v příloze VIII části II bodech 1, 3 až 6, 8, 9, 11, 15 a 16, tzn. pouze na některé výrobky z vinné révy. Jsou jimi: víno, likérové víno, šumivé víno, jakostní šumivé víno, jakostní aromatické šumivé víno, perlivé víno, perlivé víno dosycené oxidem uhličitým, částečně zkvašený hroznový mošt, víno ze zaschlých hroznů, víno z přezrálých hroznů.⁹

⁹ Pozn. autora: Naopak z možnosti zápisu označení původu či zeměpisného označení (vín) jsou vyloučena označení pro tyto výrobky: *Mladé víno v procesu kvašení, šumivé víno dosycené oxidem uhličitým, hroznový mošt, částečně zkvašený hroznový mošt ze zaschlých vinných hroznů, zahuštěný hroznový mošt, rektifikovaný moštový koncentrát, vinný ocet*. Některé z těchto výrobků jsou však zahrnuty podle nařízení 1151/2012 mezi zemědělské výrobky a potraviny, a to podle přílohy I Smlouvy o fungování Evropské unie. Jedná se některé druhy hroznových moštů, víno z čerstvých hroznů a stolní ocet a jeho náhražky (bez rozlišení vstupní suroviny). U takových výrobků je tedy *de iure* možný zápis označení původu či zeměpisného označení podle nařízení 1151/2012.

Označením původu podle čl. 93 odst. 1 písm. a) nařízení 1308/2013 je „*název regionu, konkrétního místa nebo ve výjimečných a řádně odůvodněných případech země, který se používá k popisu výrobku uvedeného v čl. 92 odst. 1, jenž splňuje tyto požadavky:*

- i) jakost a vlastnosti výrobku jsou převážně nebo výlučně dány zvláštním zeměpisným prostředím zahrnujícím přírodní a lidské činitele,*
- ii) hrozny, ze kterých se daný výrobek vyrábí, pocházejí výlučně z této zeměpisné oblasti,*
- iii) výroba probíhá v této zeměpisné oblasti a*
- iv) výrobek se získává z odrůd druhu réva vinná (*Vitis vinifera L.*)“*

Podle čl. 93 odst. 4 cit. nařízení musí pojem „výroba“ v případě označení původu zahrnovat veškeré dotyčné činnosti od sklizně hroznů až po dokončení procesu vinifikace, s výjimkou případných následných procesů. Následným procesem se může rozumět např. doplnění obalu o etiketu apod.¹⁰

Některé *tradičně užívané názvy* mohou představovat označení původu, pokud jsou kumulativně splněny tyto podmínky:

- tradičně užívaný název představuje víno,
- tradičně užívaný název odkazuje na zeměpisný název,
- tradičně užívaný název splňuje požadavky kladené na označení původu v článku 93 odst. 1 písm. a) body i) – iv),
- tradičně užívaný název byl podroben postupu udělování ochrany pro označení původu podle pododdílu upravujícího postup poskytování ochrany označením.

Zeměpisným označením pak je podle čl. 93 odst. 1 písm. b) nařízení 1308/2013 „*označení odkazující na region, konkrétní místo nebo ve výjimečných a řádně odůvodněných případech na zemi, které se používá k popisu výrobku uvedeného v čl. 92 odst. 1, jenž splňuje tyto požadavky:*

- i) má určitou jakost, pověst nebo jiné vlastnosti, jež lze přičíst tomuto zeměpisnému původu,*

¹⁰ Poznámka autora: samotné lahvování může být součástí procesu vinifikace, pokud víno určitého druhu zraje v lahvi (Champagne).

- ii) nejméně 85 % hroznů použitých na jeho výrobu pochází výlučně z této zeměpisné oblasti,
- iii) jeho výroba probíhá v této zeměpisné oblasti a
- iv) získává se z odrůd druhu réva vinná (*Vitis vinifera* L.) nebo z křížovní révy vinné s jinými druhy rodu *Vitis*“.

Ve vztahu ke zbytkovým hroznům, které mohou být použity pro výrobu vína se zeměpisným označením, však platí také čl. 93 odst. 5, podle kterého tyto zbytkové hrozny z jiné oblasti (s použitím nejvýše 15 %) musí pocházet z totožného členského státu nebo třetí země, ve které se vymezená oblast (produkce vína se zeměpisným označením) nachází.

3.3 Lihoviny

Aktuálně jsou lihoviny upraveny v nařízení Rady (ES) č. 110/2008, o definici, popisu, obchodní úpravě, označování a ochraně zeměpisných názvů lihovin a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 1576/89, které upravuje zeměpisná označení (včetně tradičních zeměpisných označení), a dále tradiční jména a vyhrazené výrazy. I nadále nařízení vůbec neupravuje označení původu pro lihoviny. Byla také zřízena databáze E-spirit Drinks.¹¹ Primárním cílem nařízení je však definice různých druhů lihovin, a to ve vazbě na jejich vlastnosti. Tak např. rum musí splňovat vlastnosti uvedené v bodě 1 přílohy II cit. nařízení, z nich např. musí být vyroben výhradně ze šťávy z cukrové třtiny nebo melasy či sirupu vznikajícího při výrobě třtinového cukru.

Ochrana zeměpisných označení je normována v ustanoveních čl. 15 – 23 cit. nařízení. Zeměpisným označením se rozumí „*označení identifikující lihovinu jako pocházející z území určité země, určitého regionu nebo určitého místa na tomto území, jestliže lze určitou jakost, pověst nebo jiné vlastnosti takové lihoviny přičítat v podstatě jejímu ze-*

¹¹ Blíže viz. ČERNÝ, M. Tradiční názvy a označení zeměpisných údajů. In ČERNÝ, M. (ed.) *PDV/IPL-UPOL:OPDNY2012*. Olomouc: Iuridicum Olomoucense, 2013, s. 108.

měpisnému původu.“ Zeměpisná označení pro lihoviny jsou i nadále uvedena přímo v dikci tohoto nařízení (příloha č. III). Aktuálně je uvedeno několik desítek zeměpisných označení (např. *Scotch Whisky, Cognac, Wachauer Marillerbrand, Bošácká slivovica, Spišská borovička, Demänovka bylinná horká, Karlovarská Hořká, Irish Whiskey, Ostpreußischer Bärenfang*,¹² *Königsberger Bärenfang*,¹³ *Domači Rum* apod.).

Lihoviny však podléhají také pravidlům pro popis, obchodní úpravu a označování, která jsou stanovena v jiných ustanoveních citovaného nařízení. Nařízení tímto způsobem stanoví právně normované požadavky na vlastnosti lihovin. Také pro lihoviny je stanoveno dodržování vlastností výrobků ve vazbě na zeměpisné označení, a to prostřednictvím institutu *technické dokumentace*, která obsahuje specifikace. Lihovina, která nese zeměpisné označení, pak musí podle čl. 15 odst. 4 cit. nařízení odpovídat specifikaci uvedené v technické dokumentaci (podle čl. 17 odst.1 cit. nařízení).

Systém je otevřený, lze podávat žádosti o zápis zeměpisného označení, a to z členských zemí i ze zemí třetích. Aktuálně je posuzována žádost o zápis zeměpisného označení *Tequila*.¹⁴

Vazba na produkční oblast je volnější, než v případě jiných druhů výrobků – vín, zemědělských výrobků a potravin. Vazba je obdobná jako u aromatizovaných vín (se zeměpisným označením). Není konkrétně stanoveno, kolik fází produkce musí probíhat ve vymezeném území, nejsou ani obecně stanoveny požadavky na původ surovin používaných pro výrobu lihoviny (se zeměpisným označením), nicméně nepřímě to může vyplývat z jiných ustanovení nařízení 110/2008, protože to upravuje mimo jiné také požadavky na vstupní suroviny a va-

¹² U lihoviny tohoto označení lze přičítat jakost či pověst jejímu zeměpisnému původu ve smyslu historickém, neboť se již nevyrábí na historickém území Východního Pruska. To je nyní součástí Ruské federace. Blíže k tomu ČERNÝ, M. Tradiční názvy a označení zeměpisných údajů. In: ČERNÝ, M. (ed.) *PDV/IPL-UPOL:OPD-NY2012*. Olomouc : Iuridicum Olomoucense, 2013, s. 108.

¹³ Stejně jako u *Ostpreußischer Bärenfang*. *Idem*.

¹⁴ Tequila je rovněž v rámci Lisabonského rejstříku zapsána jako označení původu (č.zápisu 669, od 06.03.1978, zapsána pro Government of Mexico).

zbu na obchodní názvy lihovin (tedy např. možnost použití konkrétního výraz – „rum“ na lihovině).

Článek 6 odst. 1 nařízení 110/2008 výslovně povoluje členskému státu, aby zavedl nová zeměpisná označení pro lihoviny mající původ na jeho území. Podmínkou uplatňování těchto národních přísnějších režimů je pouze to, že pravidla budou zavedena v rámci politiky jakosti lihovin vyrobených na území členského státu, a dále že tato pravidla budou slučitelná s právem Evropské unie. Tím nařízením zřejmě upravuje nepřímou odkaz na svobodnou soutěž hospodářských subjektů se sídlem v EU, tedy volný pohyb zboží na jednotném vnitřním trhu. Ostatně podle čl. 6 odst. 2 nařízení 110/2008 nesmí členské státy zakázat ani omezit dovoz, prodej nebo spotřebu lihovin, které jsou v souladu s nařízením 110/2008.

3.4 Aromatizované vinné nápoje (dříve aromatizovaná vína a koktejly)

Aromatizované vinné výrobky jsou aktuálně upraveny v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 251/2014 o definici, popisu, obchodní úpravě, označování a ochraně zeměpisných označení aromatizovaných vinných výrobků a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 1601/91.

Zeměpisné označení je definováno v čl. 2 odst. 3 citovaného nařízení, a to jako *„označení identifikující aromatizovaný vinný výrobek jako pocházející z oblasti, konkrétního místa nebo země, jestliže lze danou jakost, pověst nebo jinou vlastnost takového výrobku přičíst především jeho zeměpisnému původu“*. Označení původu není pro aromatizované vinné nápoje nařízením definováno.

Vazba zeměpisných označení na produkční oblast je volnější, než v případě jiných druhů výrobků – vín, zemědělských výrobků a potravin. Vazba je obdobná jako u lihovin (se zeměpisným označením). Není konkrétně stanoveno, kolik fází produkce musí probíhat ve vymezeném území, nejsou ani obecně stanoveny požadavky na původ surovin používaných pro výrobu aromatizovaného vína (se zeměpis-

ným označením). Vstupní surovinou je však výhradně víno (resp. výrobky získané z produktů v odvětví vína – srov. čl. 3 nařízení 251/2014, které odkazuje na dříve uvedené nařízení 1308/2013).

3.5 Dílčí rozdíly v systémech ochrany

Protože stávající nařízení upravují ochranu zeměpisných údajů pro různé komodity různě, vyplývají z interpretace provedené Soudním dvorem v rozhodnutí C-478/07 *Budějovický Budvar*¹⁵ tyto závěry:

Pro zemědělské výrobky a potraviny, jakož i pro vína, není možné v členském státě poskytnout jen na podkladě národního zápisu samostatně ochranu označení původu ani zeměpisnému označení, ochrana je vždy poskytnuta na podkladě unijního zápisu, na kterém se dotčený členský stát účastní.

Pro lihoviny, a dále pro aromatizované vinné výrobky upravují normy unijního práva pouze ochranu zeměpisných označení. Pro lihoviny je výslovně upravena možnost, aby národní právo zakotvilo i kategorii označení původu. Ke stejnému názoru došla dříve i Oravcová, když uvedla, že si přihlašovatel má sám zvážít, zda-li v případě zájmu o nadnárodní registraci chce postupovat cestou ochrany zeměpisného označení v rámci EU (tehdy Evropských společenství), nebo v rámci mezinárodního zápisu podle Lisabonské dohody. Oravcová upozorňovala zejména na to, že jde o různá zápisná kritéria označení původu a zeměpisných označení.¹⁶ K tomu lze dodat také to, že potenciální přihlašovatel (žadatel) by měl také zvážít možný ekonomický přínos ochranného označení – buď na Jednotném vnitřním trhu EU, nebo na trhu členských zemí Lisabonské dohody (ovšem s výjimkou zemí, které jsou současně členskými zeměmi EU). Osobně bych doporučil spíše usilovat o ochranu v rámci systému unijního.

¹⁵ Rozsudek Soudního dvora EU (velkého senátu) z 8.9.2009 ve věci C-478/07 *Budějovický Budvar, národní podnik proti Rudolf Ammersin GmbH*.

¹⁶ Volně dle ORAVCOVÁ, J. Ochrana liehovin v Euróskom spoločenstve. In: *Duševné vlastníctvo*, 2008 (XII), 2, s. 22.

Pro výrobky nespádající do některé z kategorií, pro které je ochrana označení původu a/nebo zeměpisných označení upravena právem Evropské unie, je věcí národní právní úpravy, zda-li vůbec, a dále za jakých podmínek, ochranu takovým označením poskytne. Jde jednak o to, zda je upravena ochrana na podkladě zápisného principu (zápisem do rejstříku) či nikoliv. Pokud právní řád členského státu má vlastní úpravu, pak je rovněž na něm (a není na úrovni EU dosud nijak harmonizován) okruh věcí či služeb, pro které může být označení původu a/nebo zeměpisné označení zapsáno. Do třetice pak platí i to, že na právu členského státu je pak i otázka definice označení původu či zeměpisného označení pro takové zbytkové výrobky, případně služby.

3.6 Shrnutí kritérií – požadavků na zápis zeměpisného označení (v různých unijních odvětvových úpravách)

Co se týče unijních úprav označení původu, kritéria pro zápis označení původu jsou v zásadě stejná v obou skupinách výrobků, u nichž je poskytována možnost formální ochrany – tzn. u zemědělských produktů a potravin a u vín. Pověst výrobku (ve vazbě na název označení) sama o sobě nestačí, je vyžadováno naplnění zvláštních jakostních kritérií. Kromě toho je pak vyžadováno splnění produkčních podmínek – pro označení původu v obou těchto kategoriích musí všechny fáze produkce probíhat ve vymezené zeměpisné oblasti.

Pro zeměpisná označení tato srovnatelnost kritérií zdaleka neplatí – pro vína je vyžadována užší vazba k produkčnímu regionu, než u zemědělských výrobků a potravin. Zatímco u zemědělských výrobků a potravin může při výrobě ve vymezeném území probíhat pouze jedna fáze (příprava, zpracování, nebo produkce) a surovina nemusí pocházet z vymezené oblasti (pokud to není součástí specifikace), tak pro vína se zeměpisným označením musí celá výroba probíhat ve vymezeném území (příprava i zpracování i produkce) a současně musí vstupní surovina pocházet z nejméně 85 % z vymezené oblasti (zeměpisného označení).

U všech regulovaných skupin výrobků (vína, zemědělské produkty

a potraviny, aromatizovaná vína, lihoviny) vazba na produkční oblast (zeměpisného původu) spočívá v jakosti, pověsti nebo jiné vlastnosti výrobku. U aromatizovaných vinných nápojů a u lihovin je relativně volná, když nejsou stanoveny požadavky na produkční fáze ve vymezeném území ani (přímo) stanoveny požadavky na původ vstupních surovin. Zatímco pro aromatizovaná vína lze vlastnost „přičíst především jeho zeměpisnému původu“, tak pro lihoviny vlastnost lze „přičítat v podstatě jejímu zeměpisnému původu“.

3.7 Význam pověsti/jakosti výrobku pro existenci označení

Pověst označení má v právu označení (původu a zeměpisných) svůj nepopíratelný význam. Sama existence pověsti výrobků ve spojení s jejich zeměpisným původem může být při splnění podmínek definice zeměpisného označení (zemědělských výrobků a potravin) právně významná pro poskytnutí ochrany zeměpisnému označení, tedy může rezultovat v zápis zeměpisného označení zemědělského výrobku a potraviny do rejstříku jako chráněného zeměpisného označení.

Ve vztahu k označení původu či zeměpisného označení a ochranné známky může být naopak *pověst ochranné známky* právně významná i z hlediska existence označení (původu či zeměpisného). Nařízení 1151/2012 dovoluje současnou koexistenci označení a ochranné známky při splnění zvlášť stanovených podmínek. Při stanovení režimu koexistence zapsaného chráněného označení (původu či zeměpisného) s ochrannou známkou má právně relevantní význam pověst výrobku resp. pověst a známost označení. Pokud jsou pověsti zapsaného označení a pověst a známost kolizní známky nezávislé, a proto spotřebitel nemůže být uveden v omyl ohledně skutečného původu výrobku, může pověst rezultovat i v prodloužení režimu dočasné koexistence zapsaného chráněného označení a ochranné známky. Pokud je však pověst ochranné známky takové síly, že dosáhne až dobrého jména a zápis označení by vedl k nepoctivému těžení označení z této ochranné známky, pak musí být žádost o zápis označení zamítnuta. Procesně prokázaná pověst tak má materiální význam z hlediska zápisu označení do rejstříku.

4. Ochrana nehmotných věcí pomocí označení (zeměpisného či původu)?

Český ZOPZO vychází z univerzality – označení původu i zeměpisné označení může být zapsáno v zásadě pro jakoukoliv movitou věc (resp. druh movitých věcí), rovněž tak i pro službu. Z definice výrobku podle § 2 písm. c) ZOPZO jsou vyloučeny pouze věci nemovité. Tato definice nedoznala v souvislosti s rekodifikací českého soukromého práva žádné změny.

V zákoně č. 89/2012 Sb., (novém) Občanském zákoníku (dále jen „NOZ“), však došlo ke změnám definic věcí oproti dřívějšímu právnímu stavu (definice dle zákona č. 40/1964 Sb., Občanský zákoník). Ustanovení § 496 NOZ zná v zásadě dvě kategorie věcí - hmotné a nehmotné. Podle odst. 2 cit. ustanovení NOZ definuje „nehmotné věci“ jako *„práva, jejichž povaha to připouští, a jiné věci bez hmotné podstaty“*. Věci se nadále dělí na nemovité a movité, přičemž podle ustanovení § 498 odst. 1 NOZ jsou nemovitými věcmi *„pozemky a podzemní stavby se samostatným účelovým určením, jakož i věcná práva k nim, která za nemovité věci prohlásí zákon. Stanoví-li jiný právní předpis, že určitá věc není součástí pozemku, a nelze-li takovou věc přenést z místa na místo bez porušení její podstaty, je i tato věc nemovitá“*. Pro účely tohoto příspěvku je však důležitější ustanovení § 498 odst. 2 NOZ, podle kterého jsou movitými věcmi *„veškeré další věci“*, které jsou odlišné od nemovitostí, *„ať je jejich podstata hmotná nebo nehmotná“*.

Lze si jistě představit případy, kdy obecná veřejnost (zejména spotřebitelská) spojuje určité místo s výraznou pověstí věci. Koneckonců u věcí movitých hmotných právě na tomto spojení zeměpisného původu a pověsti může být založena zápisná způsobilost (názevu) zeměpisného označení. Pro označení původu tato vazba musí být objektivizovaná – je představována spojením zeměpisného místa s objektivizovatelnou zvláštní jakostí či jinými zvláštními vlastnostmi. Lze si však přestavit možné spojení zeměpisného původu a vlastností či pověsti u věci nehmotné? Podle mého názoru to ve výjimečných případech možné je. Dosud sice nebylo zapsáno (a proto není chráněno) žádné zeměpisné označení či označení původu pro nehmotnou věc,

v zásadě to ale nelze vyloučit. Osobně si dokáží představit hypotetické kandidáty – např. „barrandovské filmy“, „prostějovské módní návrhy“ apod.¹⁷ V podstatě by taková označení mohla souviset nejčastěji s autorskými díly. Není však vyloučeno ani to, že by typově mohla souviset i s dalšími předměty duševního vlastnictví – např. z oblasti průmyslového vlastnictví si lze představit průmyslové vzory (design).

U označení (zeměpisných či původu) nejde o ochranu konkrétního výrobku, ale o ochranu označení výrobků určitého druhu se zvláštní vlastností. Například u věcí hmotných o ochranu označení „Hořické trubičky“, nikoliv o výrobek konkrétního výrobce splňující vlastnosti dle specifikace. Obdobný princip lze přenést i na některé věci nehmotné. Aktuálně je možné setkat se např. se souslovím „german engineering“ – např. v rámci reklamních sdělení používají někteří němečtí výrobci automobilů.¹⁸

Koneckonců v právních předpisech EU k ochraně označení (původu či zeměpisných) se objevuje i „faktor know-how“ ve smyslu uznaného „know-how“, které je postaveno na roveň přírodním činitelům. V dřívějších předpisech (např. zákon č. 159/1973 Sb.) byl tento faktor nazýván „lidským činitelem“, zcela v duchu tehdejšího pojmání označení původu. Pro úplnost je nutno dodat, že byla také požadována zvláštní vlastnost (jakost, pověst) výrobku ve vazbě na určitou zeměpisnou oblast, přičemž ona zvláštní vlastnost výrobku byla dána právě oním činitelem přírodním, lidským nebo ve vzájemné kombinaci obou takových činitelů.

V současných unijních předpisech k ochraně označení se know-how explicitně objevuje v článku 5 odst. 4 poslední pododstavec naří-

¹⁷ Pozn. autora: Jde pouze o hypotetické příklady, které vychází výhradně z osobních zkušeností autora a nijak nepředikují žádnou kvalitu, jakost, pověst apod. ve vztahu k uvedeným příkladům.

¹⁸ Např. Volkswagen AG. Konečně lze na margo připomenout i připomínky „německého původu“ aut u více německých výrobců – ať již sousloví „Das Auto“, které používá na konci svých různých reklam opět automobilka Volkswagen (resp. i její importéři a prodejci) v různých zemích, nebo také např. sousloví „Opel. Wit Leben Autos“, které opět v originálním německém znění (a jazyce) používá automobilka Opel (resp. její importéři a prodejci) také v různých zemích.

zení EPaR 1151/2012. S tímto pojmem však pracuje také Evropská komise, která zpracovala obsáhlý materiál „*Zelená kniha Co nejlepší využití tradičního evropského know-how: možné rozšíření unijní ochrany zeměpisných označení na nezemědělské produkty*“ (k tomu srov. další kapitoly, zejména podkapitolu 5.1).

5. Budoucnost zeměpisných označení a označení původu?

V poslední době došlo k několika zajímavým změnám či posunům, které mohou do budoucna znamenat změnu definic a podmínek pro poskytnutí ochrany označením původu a/nebo zeměpisným označením. Jednak došlo k uzavření Ženevského aktu (k Lisabonské dohodě), na úrovni Evropské unie probíhá aktuálně hluboké a dlouhodobé zkoumání možností, jak do budoucna chránit „evropské know-how“ pomocí institutů označení původu či zeměpisného označení pomocí evropského práva (tedy potenciálního nařízení Evropské unie).

5.1 Univerzální systém ochrany v rámci Evropské unie?

V září 2013 v rámci společného projektu zpracovaly Evropský patentový úřad a Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (OHIM) společnou studii ve spolupráci s Komisí s názvem *Intellectual property rights (IPR) intensive industries: contribution to economic performance and employment in the EU* (Odvětví, jež intenzivně využívají práva duševního vlastnictví: přínos k hospodářské výkonnosti a zaměstnanosti v EU).¹⁹ Tato studie se zabývala především ekonomickým významem a hospodářským dopadem využívání práv duševního vlastnictví, a to na podkladě „tvrdých ekonomických dat“.

Z výsledků studie vyplynulo, že např. průmyslová odvětví s intenzivním využíváním duševního vlastnictví vytváří více než 26 % zaměst-

¹⁹ Zdroj [online] http://ec.europa.eu/internal_market/intellectual-property/docs/joint-report-epo-ohim-final-version_en.pdf [cit. 6.12.2015].

nanosti v EU a 39 % hospodářské činnosti EU. V těchto odvětvích jsou také obecně vyšší mzdy (včetně prémie ve výši více než 40 %).²⁰ Přitom nejvíce pracovních míst vytváří soutěžitelé, kteří využívají ochranné známky (cca 45,5 mil pracovních míst, podíl 20,8 %), následují soutěžitelé využívající průmyslové vzory (cca 26,6 mil pracovních míst, podíl 12,2 %), následují soutěžitelé využívající patenty (cca 22,4 mil pracovních míst, podíl 10,3 %), pak soutěžitelé využívající autorská práva (cca 7 mil pracovních míst, podíl 3,2 %). Teprve na posledním místě (ovšem ze sledovaných práv duševního vlastnictví, resp. soutěžitelů je využívajících) jsou zeměpisná označení (OP i ZO) – cca 734 tisíc pracovních míst (podíl 0,2 %).

Na podkladě *Studie na ochranu zeměpisných označení nezemědělských výrobků na Vnitřním trhu (EU)* zpracovala Evropská komise dokument s názvem *Zelená kniha. Co nejlepší využití tradičního evropského know-how: možné rozšíření unijní ochrany zeměpisných označení na nezemědělské produkty*.²¹ Tento dokument byl v roce 2014 předložen k veřejné konzultaci, která končila v listopadu 2014. Následně proběhla v lednu 2015 konference v Bruselu (19.1.2015), přičemž souhrnným výstupem z veřejné konzultace a konference je publikovaná zpráva *Výsledek veřejné konzultace a veřejné konference ve věci Zelené knihy*.²²

Ze shora uvedeného pak vyplývá, že většina respondentů dává přednost vzniku nového ochranného systému, založeného právním předpisem Evropské unie. Právní úprava takového nového systému by měla být založena na zápisném principu. Ochranný systém by měl být

²⁰ Zdroj – odkazovaná studie. Také uvedeno ve stanovisku Evropského hospodářského a sociálního výboru. [online] http://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=uriserv:OJ.C_.2015.251.01.0039.01.CES [cit. 6.12.2015].

²¹ Zdroj [online] http://ec.europa.eu/internal_market/indprop/docs/geo-indications/130322_geo-indications-non-agri-study_en.pdf [cit. 6.12.2015].

²² European Commission. Result of the public consultation (15 July – 28 October 2014) and public conference (19 January 2015, Brussels) on the Green Paper Making the most out of Europe's traditional know-how: a possible extension of geographical indication protection of the European Union to non-agricultural products (COM(2014) 469 final). [online] <http://ec.europa.eu/DocsRoom/documents/10565/attachments/1/translations/en/renditions/native> [cit. 6.12.2015].

výlučný oproti stávajícím různým systémům, které jsou již nyní upraveny v právech členských států na národní úrovni.

Systém by měl obsahovat označení dvou stupňů, a to podle síly vazby výrobku s určitými vlastnosti (jakost, pověst, jiné vlastnosti) na produkční oblast – označení původu a zeměpisná označení. Není jasné, zda-li by síla vazby na produkční oblast měla být volnější (jako u zemědělských výrobků a potravin) nebo striktní (jako u vín). Jde o to, jak bude nastaven požadavek na produkční fáze produkce (příprava, zpracování, výroba) – jedna nebo všechny, a dále na původ vstupních surovin. Osobně se přikláním spíše k volnější vazbě (obdoba u potravin a zemědělských výrobků), než k vazbě silnější (vína). Terroir ve smyslu velmi silné vazby mezi zeměpisnou oblastí a vlastnostmi výrobku²³ má svůj význam pro vína, u jiných výrobků není vliv (přírodních) činitelů působících v oblasti tak silný. Proto není důvod pro uplatňování striktního požadavku – v případě zeměpisných označení. Koneckonců požadavky pro označení původu jsou stanoveny jako silné (striktní) v obou skupinách výrobků (potravin a zemědělské výrobky, vína), ve kterých je podle stávajících unitárních systémů poskytována ochrana pomocí institutu označení původu.

Nový unijní systém označení pro nezemědělské výrobky by neměl být již dále odvětvově členěn, nicméně měl by zachovat požadavky na výrobky nesoucí zapsané označení původu či zeměpisné označení – obdobně jako u stávajícího systému unijní ochrany pro označení zemědělských výrobků, stejně tak by kromě specifikace měl zachovat i kontrolní mechanismy. Zřejmě lze očekávat, že by takový systém měl obsahovat národní i unijní prvek. Národní prvek si lze představit v místě podání žádosti a jejím projednání v první fázi, dále si lze národní prvek představit ve výkonu veřejné moci při kontrole dodržování specifikace.

Měla by být také zachována silnější povaha práva ze zeměpisného označení či označení původu ve vztahu k ochranným známkám.

²³ Pozn. autora: Ganjee vysvětluje *Terroir* jako přičitatelnost esenciálních vlastností vína jeho zeměpisnému původu – např. GANJEE, D. *Relocating the Law of Geographical Indications*. Cambridge : Cambridge University Press, 2012, s. 231-235.

Lze očekávat obdobný model, jaký je již normován u označení pro zemědělské výrobky a potraviny.

V únoru 2015 pak Evropský hospodářský a sociální výbor, který Evropská komise požádala o stanovisko, přijal stanovisko, které bylo 31.7.2015 publikováno v Úředním věstníku Evropské unie (C 251/39). Toto *Stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru k zelené knize. Co nejlepší využití tradičního evropského know-how: možné rozšíření unijní ochrany zeměpisných označení na nezemědělské produkty (COM(2014) 469 final) (2015/C 251/08)* je veřejně dostupné²⁴ a výbor v něm Evropské komisi

- doporučil zavedení jednotného (EU) systému ochrany označení na nezemědělské výrobky.
- domnívá se, že je zapotřebí uplatit formální registrační postup, ochrany na neomezenou dobu, zavedený systém by měl obsahovat kontrolu.
- registrační postup by měl být transparentní a nezávislý.
- systém ochrany pro nezemědělské výrobky by měl obsahovat jak ochranu označení původu výrobků, tak i zeměpisných označení výrobků. Tyto dvě kategorie by měly umožnit flexibilní rozvoj a pokrytí všech výrobků, které je třeba chránit.
- vztah mezi navrhovaným jednotným systémem ochrany nezemědělských označení a ochrannými známkami navrhuje EHSV řešit obdobně, jako je tento vztah řešen mezi označeními pro zemědělské výrobky a ochrannými známkami.
- doporučil jak podporu dosud dobrovolných systémů ochrany označení, tak i povinné označování spotřebních výrobků z důvodu sledovatelnosti pohybu výrobků, transparentnosti a bezpečnosti.
- systém ochrany označení by měl vycházet ze stávajícího systému, který je v EU zaveden pro zemědělské výrobky a potraviny. Měl by také zaručit obdobnou míru ochrany a záruk, jaké obsahuje Dohoda TRIPS.
- měly by být podporováni ti soutěžitelé, kteří investují do odborné

²⁴ Stanovisko výboru [online] http://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=uriserv:OJ.C_.2015.251.01.0039.01.CES [cit. 6.12.2015].

přípravy v oblasti vysoce odborných dovedností, protože ti využívají zeměpisná označení a jiná práva duševního vlastnictví. Tito soutěžitelé by měli být podporováni v ochraně výrobků a know-how.

5.2 Neřešené otázky aneb na co se Zelená kniha neptá a neodpovídá...

Mimo okruh otázek pak zůstaly některé zásadní, na které se Zelená kniha neptala. Jde především o následující:

1. Jak chránit zeměpisná označení (pro nezemědělské výrobky), kterým je již podle právních řádů členských států poskytnuta ochrana?
2. V případě, že by byl zaveden systém založený na formálním zápisu – jak zajistit zápis těch označení, která jsou doposud chráněna jinými systémy ochrany (rozhodnutí ve věci nekalé soutěže, ochranné známky) v členských státech?
3. Bude případně nově zavedený systém pro „nezemědělské výrobky“, nebo pro všechny výrobky a služby, na které nelze poskytnout ochranu podle stávajících právních předpisů EU? Jinými slovy – budou přípustná označení (původu či zeměpisná) služeb? Ani právní úpravy těch členských států, které mají ochranu označení (původu či zeměpisných) obsaženou ve svých národních předpisech, přitom nejsou v tomto harmonizovány. A veřejnost harmonizaci této oblasti práva v zásadě odmítá (alespoň co do výsledků veřejné konzultace – Zelená kniha).
4. Nejasná vazba na definice věci podle národního práva. Zde je však pravděpodobné, že by nový systém obsahoval vlastní věcné vymezení okruhu věcí, pro které lze označení (původu či zeměpisné) zapsat.

Lze tedy očekávat zavedení nového unijního systému ochrany označení pro nezemědělské výrobky (případně i pro služby)? Pro výrobky se to jeví jako pravděpodobné ve střednědobém horizontu, pro služby patrně nikoliv. Ve vztahu k věcem však zůstává nejasné, zda-li by měly být zahrnuty i věci nehmotné.

5.3 Ženevský akt (k Lisabonské dohodě)

V rámci Lisabonské dohody probíhala po šest let²⁵ jednání Pracovní skupiny (expertů), jejichž cílem byla „revitalizace“ Lisabonské dohody. Následně v květnu 2015 proběhla desetidenní mezinárodní vědecká konference v Ženevě, jejíž účastníci 21.5.2015 uzavřeli text revidované verze Lisabonské dohody na ochranu označení původu a o jejich mezinárodním zápisu^{26, 27} – *Geneva Act of the Lisbon Agreement on Appellations of Origin and Geographical Indications*.²⁸ Současně byla sjednána i Nařízení (*Regulations under the Geneva Act of the Lisbon Agreement on Appellations of Origin and Geographical Indications*),²⁹ která mají povahu prováděcího předpisu.³⁰

Ženevský akt byl sjednán v jednom originálu v anglickém, arabském, čínském, francouzském, ruském a španělském jazyce. Všechna tato jazyková znění jsou autentická (čl. 33 ŽA).

Ani Ženevský akt ani Nařízení podle něj vydané dosud nevstoupily v platnost. Na diplomatické konferenci byla zastoupena Česká republi-

²⁵ Časový rámec je na stránkách Světové organizace duševního vlastnictví (WIPO) dostupný zde [online] <http://www.wipo.int/lisbon/en/review.html> [cit. 6.12.2015].

²⁶ Informace je dostupná [online] http://www.wipo.int/meetings/diplomatic_conferences/2015/en/ [cit. 6.12.2015].

²⁷ Blíže viz. [online] <https://www.ige.ch/en/detail-view/news/2269-verhandlungserfolg-bei-der-revision-des-lissaboner-abkommens-ueber-den-schutz-der.html> [cit. 6.12.2015].

²⁸ Webová stránka Světové organizace duševního vlastnictví s odkazy na text Ženevského aktu v různých jazycích je dostupná [online] <http://www.wipo.int/wipolex/en/details.jsp?id=15625> [cit. 6.12.2015].

²⁹ Text dostupný [online] http://www.wipo.int/edocs/lexdocs/treaties/en/lisbon/trt_lisbon_010en.pdf [cit. 6.12.2015].

³⁰ K Lisabonské dohodě bylo již dříve přijato (prováděcí) Nařízení (*Regulations under the Lisbon Agreement for the Protection of Appellations of Origin and their International Registration*) - toto je účinné od 1.1.2012. Text dostupný ze stránek [online] <http://www.wipo.int/wipolex/en/details.jsp?id=12587> [cit. 6.12.2015]. Kromě nich byly přijaty a od 1.1.2010 se aplikují Administrativní instrukce pro žádosti podle Lisabonské dohody (*Administrative Instructions for the application of the Lisbon Agreement*) - text dostupný [online] <http://www.wipo.int/wipolex/en/details.jsp?id=12824> [cit. 6.12.2015].

ka³¹ i Slovenská republika.³² Tento Ženevský akt do Lisabonské dohody mění definici označení původu a doplňuje definici a ochranu zeměpisných označení.

Stávající definice označení původu podle Lisabonské dohody (ve Stockholmském znění) dosud zní:

„čl. 2

(1) ... označení původu zeměpisný název země, oblasti nebo místa sloužící k označení, odkud pochází výrobek, jehož jakost anebo znaky jsou dány výlučně nebo podstatně zeměpisným prostředím, čítaje v to činitele přírodní a činitele lidské.

(2) Zemí původu je ta země, jejíž jméno nebo jméno její krajiny nebo místa tvoří označení původu, které poskytlo výrobku jeho obecnou známost.^{33,34}

Definice označení původu podle Lisabonské smlouvy ve znění Ženevského aktu bude (podle čl. 2 odst.1 pod. i) Ženevského aktu):³⁵ „any denomination protected in the Contracting Party of Origin consisting of or containing the name of a geographical area, or another denomination known as referring to such area, which serves to designate a good

³¹ Delegaci předsedal Mgr. Ing. Josef Kratochvíl, předseda ÚPV ČR. Dalšími členy delegaci ČR byli: Kateřina Sequensová (vyslankyně, stále zastoupení v Ženevě), Světlana Kopecká (ředitelka mezinárodního odboru ÚPV), Daniel Míč (ministrský rada, stále zastoupení v Ženevě), Milan Beránek (zástupce ředitelky mezinárodního odboru ÚPV), Martin Točík (třetí sekretář, stále zastoupení v Ženevě).

³² Delegaci předsedal JUDr. Tomáš Klinka, ředitel právního, legislativního a mezinárodního odboru ÚPV SR. Dalšími členy delegace SR byli: Fedor Rosocha (vyslanc, stále zastoupení v Ženevě), Martin Kabáč (druhý sekretář, stále zastoupení v Ženevě).

³³ Podle vyhlášky ministra zahraničních věcí č. 67/1975 Sb., ve znění vyhlášky ministra zahraničních věcí č. 79/1985 Sb.

³⁴ V anglickém znění Lisabonské smlouvy (podle WIPO) (1) ... „*appellation of origin*“ means the geographical denomination of a country, region, or locality, which serves to designate a product originating therein, the quality or characteristics of which are due exclusively or essentially to the geographical environment, including natural and human factors. (2) The country of origin is the country whose name, or the country in which is situated the region or locality whose name, constitutes the *appellation of origin* which has given the product its reputation.

³⁵ S podmínkou vstupu Ženevského aktu v účinnost.

as originating in that geographical area, where the quality or characteristics of the good are due exclusively or essentially to the geographical environment, including natural and human factors, and which has given the good its reputation; as well as“. Tedy v překladu „*jakékoliv označení chráněné ve (smluvní) zemi původu, sestávající nebo obsahují název zeměpisné oblasti, nebo jiné označení, známé jako vztahující se k takovému území, které slouží k označení zboží jako pocházející z takové oblasti, jehož jakost nebo jiná vlastnost zboží je výlučně nebo podstatně dána jeho zeměpisným původem, včetně přírodních a lidských činitelů, a které poskytly zboží jeho pověst (obecnou známost)“.* Jedná se o změnu především gramatickou. Zůstává zachována vazba mezi produkčním územím, jakostí či jinou vlastností výrobku (nesoucí označení), důvod zvláštních vlastností v činitelích přírodních či lidských ze zeměpisného území a v neposlední řadě i požadavek na pověst (obecnou známost) zboží (s tímto označením). Vymezení požadavků na podrobnější kvalitativní kritéria ani kontrola jejich dodržování nejsou předmětem úpravy Ženevského aktu. Produkční oblastí zůstává alternativně celé území smluvního státu (*entire state*), oblast (*region*), obec (*locality*) nebo místo (*place*) (čl. 2 odst. 2 Ženevského aktu). Definici produkční oblasti je společná pro označení původu i zeměpisná označení.

Zeměpisným označením podle Ženevského aktu po jeho vstupu v platnost: „*any indication protected in the Contracting Party of Origin consisting of or containing the name of a geographical area, or another indication known as referring to such area, which identifies a good as originating in that geographical area, where a given quality, reputation or other characteristic of the good is essentially attributable to its geographical origin.*“ (čl. 2 odst. 1 pod. ii) Ženevského aktu). Tedy v překladu „*jakékoliv označení chráněné ve (smluvní) zemi původu, které sestává nebo obsahuje jméno zeměpisného území, nebo jinou indikaci známou nebo referující k takovému území, které identifikuje zboží pocházející z tohoto zeměpisného území, jehož kvalita, pověst nebo jiné vlastnosti zboží lze připsat jeho zeměpisnému původu*“.³⁶

³⁶ Vlastní překlad autora.

Tato definice zeměpisného označení je v základu – tedy v síle vazby na produkční území, – přiměřená podobná definici, která je používána v systému ochrany v rámci EU (nařízení 1151/2012). Ve vymezeném území, ke kterému je dána vazba, musí být zboží spojeno – ať již je důsledkem tohoto spojení kvalita zboží, jeho pověst nebo jiné vlastnosti. Ženevský akt však nijak nereguluje produkční stádia výroby zboží (příprava, zpracování, výroba), ani původ surovin používaných k výrobě zboží. Protože však bude ochrana podle Lisabonské dohody ve znění Ženevského aktu poskytována v územích Lisabonské unie opět na základě domácí ochrany (v členském státě), mohou mít takové požadavky stanoveny jednotlivé členské státy. Což např. Česká republika v definici zeměpisného označení má. Lisabonský systém (po vstupu Ženevského aktu v účinnost) tak bude i nadále nadstavbou nad národními či regionálními systémy ochrany, včetně systémů EU.

Ženevský akt však přináší i další změny v systému ochrany označení původu a zeměpisných označení – např. společnou žádost v případě přeshraničních zeměpisných území (čl. 5 odst.4 ŽA). Kromě toho, že žádosti o mezinárodní zápis budou podávat i nadále „úřady smluvních států (*competent authorities*) států jménem uživatelů“ (čl. 5 odst. 2 ŽA), bude moci právní řád smluvního státu povolit podání žádosti přímo uživateli (*beneficiaries*), člověkem nebo právníckou osobou (čl. 5 odst.3 písm. a) ŽA). Toto povolení bude moci smluvní stát deklarovat při uložení své ratifikační listiny, při svém přistoupení nebo kdykoliv později. Je-li prohlášení učiněné po vstupu ŽA v platnost, pak ve vztahu k této smluvní straně nabývá účinku tři měsíce po dni, kdy generální ředitel obdržel prohlášení smluvní strany.

Lisabonský systém zůstane i nadále věcně univerzální (tzn. nebude omezen jen na zemědělské výrobky, potraviny, vína, aromatizovaná vína či lihoviny – jak je tomu u stávajících systémů ochrany v EU. Lisabonský systém bude nicméně i nadále poskytovat ochranu (označení původu a zeměpisných označení) jen na zboží (nikoliv na služby). Ženevský akt vstoupí v platnost tři měsíce poté, co pět smluvních států uloží listiny o ratifikaci Ženevského aktu nebo přistoupení k Ženev-

skému aktu (čl. 29 odst. 2 ŽA) u depozitáře – Generálního ředitele (čl. 34 ŽA). Dosud se tak nestalo.³⁷

6. Závěr

V oblasti produkce některých hmotných věcí – zemědělských výrobků a potravin, vína, lihovin a aromatizovaných vinných nápojů – jsou již dnes na úrovni EU zavedeny systémy ochrany jakosti, které poskytují ochranu zeměpisným označením a pro některé výrobky (zemědělské výrobky a potraviny, vína) také označením původu. V členských státech pak jsou zavedeny zvláštní systémy ochrany jiných výrobků, přičemž ne vždy se jedná o ochrany věcně-univerzální. Kromě toho ochrana na národní úrovni chrání označení podle principu teritoriality jen na území členského státu.

Česká republika i Slovenskou mají své obecné národní právní předpisy na ochranu označení původu a zeměpisných označení. Zatímco slovenský zákon umožňuje poskytnout ochranu pouze označením hmotných movitých věcí, český zákon umožňuje poskytnout ochranu na označení movitých věcí nebo označení služeb. Kromě toho český zákon č. 89/2012 Sb., Občanský zákoník, používá širší definici věci – za movitou věc se považuje i věc nehmotná.

Již dnes známy některé „případy“, kdy by elektronické služby mohly aspirovat na ochranu prostřednictvím potenciálního označení – v případě, že by byl zaveden systém, který by poskytnutí takové ochrany na služby poskytoval. Osobně si dokáží představit např. „estonské internetové služby“, neboť tato země je vysoce známá velmi pokročilým stavem elektronizace veřejné správy, jakož i obchodní a občanskoprávní sféry. V roce 2015 dokonce začala nabízet možnost „elektronického občanství“ – přesněji e-rezidentury i státním občanům jiných států.³⁸ Vycházím přitom z toho, že základní podmínky pro zeměpisné označení takové

³⁷ Ke dni zpracování textu [rev.15.8.2015].

³⁸ Základní informace jsou dostupné [online] <http://vm.ee/en/estonian-e-residency-how-apply> [cit. 6.12.2015].

služby by potenciálně a v čistě teoretické rovině mohly být splněny. U zeměpisných označení jde totiž o vazbu zeměpisné oblasti (státu, regionu či místa) na službu a její vlastnosti, přičemž postací prokázání pověsti (služby), není potřeba prokázání jakosti či jiných zvláštních vlastností.

České právo zde ohledně definice vychází v zásadě z unijního pojetí (pro potraviny a zemědělské výrobky), nad unijní rámec umožňuje ochranu označení služeb. Nicméně ochrana pomocí národního označení (českého) je poskytována na teritoriálním principu, je tedy vázána na území České republiky. Česká (národní) ochrana může být prostřednictvím zápisu do českého rejstříku označení původu a zeměpisných označení poskytnuta i označení zahraničnímu, v takovém případě je však podmíněná (a v zásadě závislá) na ochraně podle práva platného v zemi původu služby. Žadatel o zápis označení do rejstříku je totiž povinen podle ustanovení § 5 a ustanovení § 12 ZOPZO doložit doklad k osvědčení umístění provozovny v produkční oblasti, který může zahraniční žadatel nahradit dokladem o ochraně poskytnuté podle práva platného v zemi původu zboží (resp. zde služby). Tedy v podstatě podle estonského práva. Obdobně mohou mít zvláštní pověst např. „švýcarské bankovní služby“ atd.

V teoretické rovině je možné uvažovat i nad ochranou výjimečných označení nehmotných věcí – např. „barrandovské filmy“. U mnoha věcí je nehmotný prvek bezděčně přítomen – např. u lihovin jde o recepturu (složení), která je podstatným prvkem. Taková označení jsou přítom zapsána – jak na unijní úrovni (prostřednictvím institutu zeměpisného označení – z českých např. Karlovarská Hořká, ze slovenských např. Spišská borovička nebo Demänovka bylinná horká),³⁹ tak i na národní úrovni – z českých národních označení např. Prostějovská Starorežná, Slovácká Borovička, nebo konečně opět také Karlovarská Hořká. Jde však o ochranu označení typových hotových výrobků (hmotných věcí). Při jejich přípravě je nehmotná věc neoddělitelně přítomna (receptura – know-how prostřednictvím ochrany obchodního tajemství, není vyloučena ani autorsko-právní složka). Shora na-

³⁹ Srov. obsah databáze E-Spirit-Drinks [online] <http://ec.europa.eu/agriculture/spirits/index.cfm?event=searchIndication> [cit. 6.12.2015].

vrhované „barrandovské filmy“ nebo např. „zlínský film pro děti“ by takto byly při splnění zákonných podmínek rovněž zápisu schopné. Protože nehmotná věc potřebuje ke svému vyjádření v běžném světě hmotný nosič, prostřednictvím kterého je pak přítomna, lze případnou ochranu označení v mnoha případech zahrnout pod ochranu označení těchto hmotných nosičů.

Takový závěr si lze představit pro filmy, knihy a jiná „klasická autorská díla“. Pro programy počítačů by to však bylo stěží představitelné. Samotný hmotný prostředek (počítač, tablet, chytrý telefon, hodinky) je zde opět pouhým nosičem, počítačový program však může být provozován na různých těchto prostředcích a teoreticky i bez ohledu na použitý operační systém. Zda-li to tak bude či nikoliv, to je pak otázka na autory(-y) či producenta, zda-li se takto komerčně rozhodne a uzpůsobí svůj program tak, aby jej bylo možné provozovat na nejrozličnějších prostředcích a v rámci těch operačních systémů, kterou jsou k provozu takových hmotných věcí (počítače, tablety, telefony) nezbytně nutně potřeba. Program totiž v zásadě zůstává stejný a poskytuje zpravidla přiměřeně stejné funkce, byť dílčí odlišnosti mohou objektivně být dány (např. rozlišení displeje, úroveň detailů atd.). Jako příklad bych zde uvedl počítačovou hru „Angry Birds“ od finské společnosti Rovio, a dále její další varianty od téhož producenta. Tato hra má svou vlastní globální pověst, je možné ji provozovat na různých zařízeních různých operačních systémů. A právě u takového autorského díla si lze jen obtížně představit zprostředkovanou ochranu pomocí označení hmotného nosiče. Bylo by možné i dokázat existenci globální pověsti této hry. Je pouze otázkou, zda-li je tato pověst spojena u průměrného spotřebitele s určitým místem či zeměpisnou oblastí. Pokud by tak tomu bylo, v zásadě by byly splněny obecné požadavky, které jsou v právních předpisech (např. v českém ZOPZO) stanoveny jako podmínka pro zápis zeměpisného označení.

Na základě shora uvedeného mám za to, že je důvodné se těmito otázkami přinejmenším zabývat. Svět se stále vyvíjí, přičemž rozvoj duševního vlastnictví má pro tento vývoj zásadní význam. Proto má smysl uvažovat i nad tak revolučními otázkami, jako je možnost zápisu označení pro nehmotnou věc.